

Інформація про автора:

1. Марія Пашевська
2. e-mail: marijka@i.ua
3. контактний телефон: 8(066)874-79-36; 8(044)402-35-11
4. м. Київ
5. Харківський національний університет ім.В.Н.Каразіна
6. Про конкурс дізналася з інформаційної дошки Студентського Наукового Товариства ХНУ ім.В.Н.Каразіна (<http://snt.univer.kharkov.ua>)
7. Есе відповідає на запитання: Що я можу зробити для протидії корупції у вищій школі?

Монолог (або діалог із Совістю)

Запах осінніх яблук і шоріх вогненного листя примусили мене зупинитись на узбіччі до болі знайомої дороги, що тихенько здіймалась угору біля старого яблуневого саду. Я заплющив очі...

Тепле проміння лагідно торкалось землі, і вона мерехтіла своєю золотою вуаллю. Я ніколи не забуду його спокійну, впевнену ходу, якою йшов він до своїх учнів! «Вітаємо Вас, Учителю!», – з неймовірною шаною вклонялись ми йому щоранку. Учителю відповідав стриманою, але повною любові, посмішкою, і ледь помітним порухом очей...

У своїх дитячих мріях я уявляв його батьком. О, як я жадав розпитати його про сотворення світу, про сонце і зірки, про те, чому випадає на квітах роса, та чому люди страждають і сміються... Учителю і справді розповідав нам таємниці буття – знайомив із законами фізики, світом математики, астрономії... а інколи читав нам вірші. Та найголовніше, він навчав нас любити світ і поважати один одного.

Якоюсь незбагненою тугою озвалося у серці запитання: що сталося? Скільки часу пройшло? Наче і небагато... Але світ змінює свої цінності надто швидко. Як ми можемо падати так низько?! Що сталося із нашими серцями?! Невже не залишилося нічого справжнього, людяного у наших школах та інститутах?..

Неймовірний сум підкрався важкою тінню до моєї душі. Він розриває мене на шмаття відчаю, протесту, жалю! Я не можу збагнути, як опинився у такій, на мою думку, безглуздій ситуації, коли необхідно платити за іспит! Необхідно? Платити? Хіба то є платня? Але за що, скажіть мені, за що? То є справжній-справжнісінький хабар! Антиморальна дія, яка принижує викладача, студента, саме поняття «освіти»! Я не вірю, що це є «необхідністю»! Адже причина такої «сплати» геть не варта Людини. Вона криється під жалюгідним острахом заляканого, ледачого до думки студента, якому здається, що так буде «легше» і «надійніше» скласти заліки, та у дивній впевненості викладача, що «у наш час це нормально». Але навіщо тоді взагалі іти навчатись? Здається, освіта перетворилася на сферу торгівлі, на таку-собі трагікомедію, форму, що десь у блуканнях загубила свою суть, своє серце, своє призначення!

Втративши моральні ідеали, ми опинилися без опори, і тепер кожний маленький подих вітру несе нас то в одну сторону, то в іншу, як осінні листочки, що неупинно припадають до землі... Але допоки я пам'ятатиму, що я – Людина, буду керуватися мовчазним суддею – Совістю. Я не дозволю собі бути жертвою страхів, бажань, моди, пристрастей, пустих форм. Адже єдине, що нам належить, наша Воля. Воля робити вибір. Воля вибирати Себе. Справжнього. Кращого. Людяного.